

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ohnet, Georges.

Fabrikanten : Roman.

Svendborg : V. Westermanns Forlag, 1904

16 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Digitaliseret af | Digitised by

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Georges Ohnet:
Fabrikanten.

Lvendaleborg, 1904.

58, - 322.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12345 8

+ Rex

HJEMMETS ROMANER

SUND LÆSNING FOR ETHVERT HJEM

GRATIS
PRAGTBIND!

10 ØRE PR. UGE

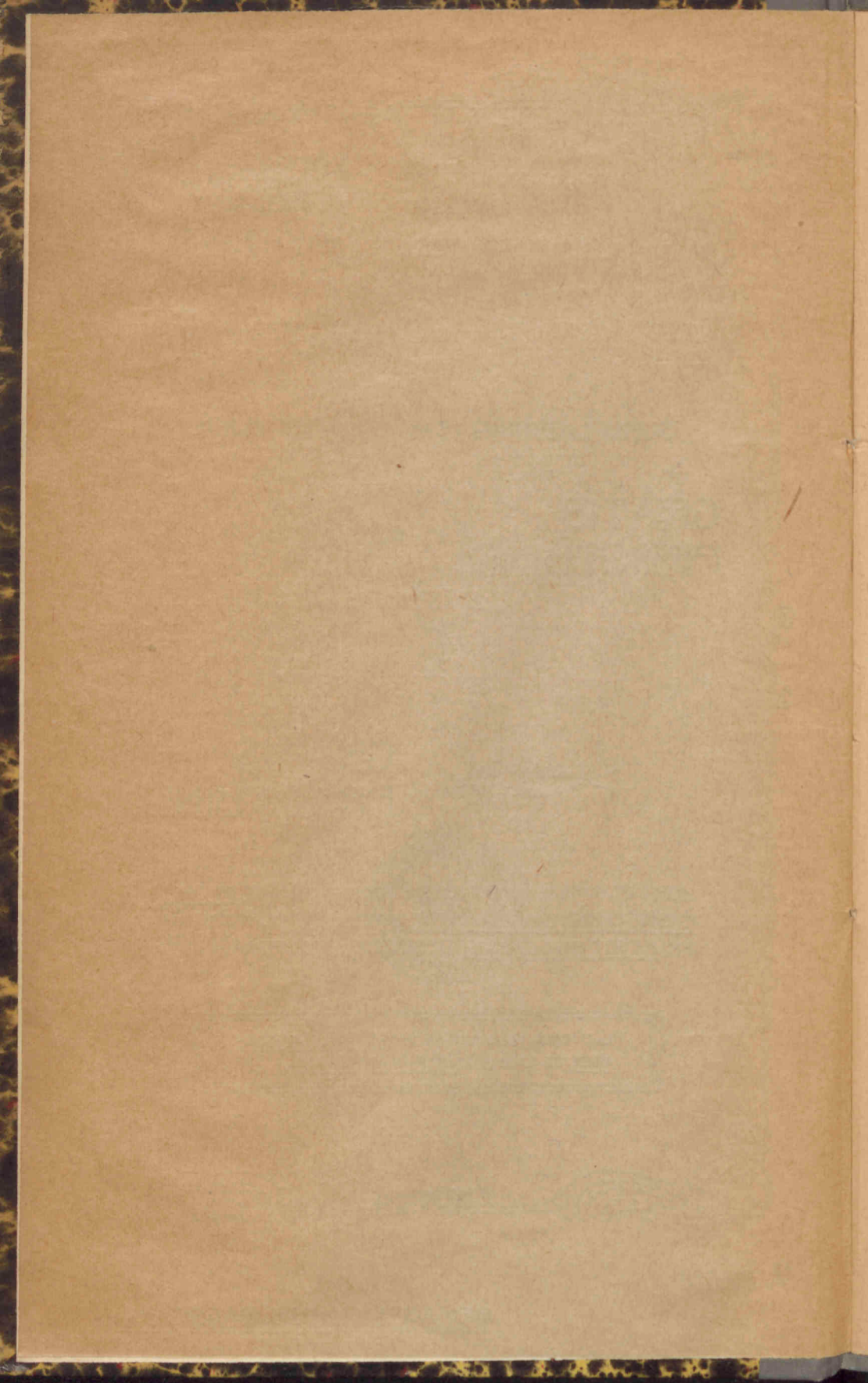
GRATIS
PRAGTBIND!

VORT FORMAAL ER AT BYDE PUBLIKUM DET BEDSTE
EKSISTERENDE ROMANSTOF I SMUK UDFØRELSE TIL
EN MEGET BILLIG PRIS, DESUDEN GRATIS PRAGTBIND

LAD DEM IKKE LOKKE AF VÆRDILOSE PRÆ-
MIER TIL LIGE SAA VÆRDILOSE BØGER

2. Hefte

BEHAG AT LÆSE BAGSIDEN!

FABRIKANTEN

AF

GEORGES OHNET

SVENDBORG

V. WESTERMANN'S FORLAG

TRYKT I UDGIVERENS BOGTRYKKERI

1904

I

En klar Oktoberdag 1880 sad en ung Mand i elegant Jagtdragt i Udkanten af en af de smukke Egeskove, som bedækker Jurabjærgenes Skraaninger. En stor kastaniebrun Jagthund laa i Lyngen nogle Skridt fra sin Herre og fæstede sine opmærksomme Øjne paa ham, som om den vilde spørge, om de ikke snart skulde videre.

Jægeren syntes imidlertid ikke oplagt til saa hurtigt at fortsætte Vandringeren. Hans Gevær stod op ad en Træstamme, den tomme Jagttaske laa paa Grøftekanten, og selv sad han med Ryggen mod Solen og Hagen støttet i Haanden og lod sit Blik flakke ud over det smukke Panorama, som udbredte sig for ham.

Paa den anden Side af Vejen, hvor han var standset, strakte der sig langs med Højskoven en toaarig Ungskov, hvis sparsomme Skud kom til Syne som smaa grønne Øer midt imellem Bregnerne og de store gule Græsstraa. Det bevoksede Terrain strakte sig jævnt ned mod Dalen, hvor man skimtede den lille By Pont-Avesnes, hvis gamle Kirke med sit mærkelige skiferbelagte Klokketaarn hævede sig op over de røde Tage. Til højre laa Slottet, omgivet af store, udtørrede Vandbassiner, der var beplantede med Frugttræer. L'Avesnes, et usselt lille Vandløb, som Beboerne noget fordringsfuldt kaldte Floden, skinnede som et Sølvbaand mellem de forkrøblede Piletræer, som med

deres skælvende Blade hældede ud over dens Bredder. Længere borte saa man Fabrikken med sine sorte Mure og høje Skorstene, der udsendte en vældig Røg, som Vinden jog af Sted. Den laa ved Foden af en Klippe, der var oversaaet med dybe Huller, fremkomne ved, at man havde hugget Erts ud af Klippen til Udsmeltning i Fabrikken. Oven over disse Huller grønnedes Vinstokken, hvis tynde, hvide Vin vandt rivende Afsætning under Navn af Moselvin. Den blaa Himmel var straalende klar, kun en gennemsigtig Taage laa over Højdedragene. En dyb Fred sænkede sig over denne smilende Natur, hvor man kun hørte Lyden af Hammerslagene fra Fabrikken, som i den klare Luft trængte helt op i Skoven.

Den unge Jæger syntes sløvet af den Ro, som omgav ham, og sad ganske ubevægelig. Lidt efter lidt gled hans Tanker bort fra Omgivelserne og begyndte ubestemt at kredse om Fortiden, medens han følte sig greben af et behageligt Velvære.

Han blev pludselig reven ud af sine Betragtninger ved at mærke en blød, fugtig Snude paa sine Hænder. Et Par store, næsten menneskelige Øjne rettede en stum Bøn til ham.

»Naa, gamle Dreng,« sagde den unge Mand, er Du nu ked af det? Lad os da saa komme af Sted igen.«

Han rejste sig med et Suk, kastede Tasken over Skulderen og tog Geværet paa Nakken. Derpaa gik han over Vejen, sprang over Grøften og traadte ind i Under-skoven.

Hunden satte allerede vejrende af Sted. Pludselig standsede den foran et Brombærkrat med løftet Pote og krum Hals og blev staaende saa ubevægelig, som om den var bleven forvandlet til Sten; kun bevægede den Halen ganske lidt og syntes med Øjnene at kalde paa sin Herre. Denne kom hurtigt et Par Skridt nærmere. I samme Øjeblik sprang en stor Hare op fra sit Leje og fo'r forbi som skudt ud af en Kanon. Jægeren kastede Bøssen til Kinden

og gav straks Ild. Da Røgen fra Skuddet spredtes, saa han til sin Ærgrelse, men uden synderlig Forbavselse, Haren forsvinde inde i Skoven.

»Igen ved Siden af!« mumlede han og vendte sig om til Hunden, der saa paa ham med en resigneret Mine; »det var skammeligt, og det var nok ikke din Skyld,« tilføjede han.

I det samme knaldede et Skud inde i Højskoven, omtrent 300 Alen fra den unge Jæger. Efter et Minuts Stilhed hørtes Lyden af Fodtrin, Grenene bøjedes til Side, og en kraftig Fyr, klædt i hvid Lærredsbluse, lange Støvler og med en gammel Hat paa Hovedet, kom til Syne i Skovkanten. Han havde sin Bøsse i den ene Haand, medens han i den anden holdt den Hare, som nys var bleven jaget saa pludselig op.

»Det lader til, at De har været heldigere end jeg,« sagde den unge Jæger smilende og vendte sig om mod den Nyankomne.

»Aa, var det Dem, der skød, Herre?« sagde den Bluseklædte.

»Ja, og meget ubehændigt. Haren løb lige forbi Næsen af mig, og jeg sendte en Kugle efter den paa en Afstand af knap 20 Skridt.«

»Aa nej — saamænd — det var ikke videre heldigt!« svarede den anden ironisk. »Men hvorledes gaar det til, at De jager i denne Del af Skoven?«

»Jeg jager her,« svarede den unge Jæger lidt forbavset, »fordi jeg har Ret til det.«

»Det tror jeg dog ikke. Disse Skove tilhører Hr. Derblay, og han tillader ikke nogen at sætte en Fod her.«

»Aa, Fabrikanten fra Pont-Avesnes,« sagde den unge Jæger lidt overlegent. »Hvis jeg befinder mig paa hans Enemærker, er det uden at vide af det, og i saa Fald beklager jeg det meget. Jeg maa være gaaet vild. De er uden Tvivl Hr. Derblays Opsynsmand?«

»Og hvem er De?» spurgte den Bluseklædte uden svare paa Spørgsmaalet.

»Jeg er Marquis de Beaulieu, og jeg beder Dem tro, at jeg ikke plejer at drive Krybskytteri.«

Ved disse Ord blev den Bluseklædte meget rød og bukkede ærbødigt.

»Jeg beder Dem undskylde, Hr. Marquis; dersom jeg havde vidst, hvem Herren var, vilde jeg ikke have tilladt mig at tiltale Dem og forlange Forklaringer af Dem. Jeg beder Dem fortsætte Deres Jagt, ganske som Hr. Marquien selv lyster.«

Medens den anden talte, betragtede den unge Marquis ham opmærksomt. Under det landlige Kostume skjulte der sig en god Figur. Ansigtet med det sorte Skæg var smukt og intelligent, Hænderne fine og velplejede, desuden var hans Bøsse af en meget fin og kostbar engelsk Sort.

»Tak!« svarede Marquien koldt, »men jeg har ikke den Ære at kende Hr. Derblay. Jeg ved kun, han er en besværlig Nabo, som vi ikke staar i det bedste Forhold til. Jeg vil absolut ikke løsne et Skud mere paa hans Jorder. Jeg er først i Gaar kommen til Beaulieu og kender kun daarlig Terrainet; min Kærlighed til Jagten er udelukkende Skyld i, at jeg er kommen udenfor mine egne Enemærker. Det skal ikke ske oftere.«

»Som Hr. Marquien behager,« svarede den Bluseklædte stilfærdig. »Jeg er imidlertid vis paa, at Hr. Derblay vilde have prist sig lykkelig over at have haft en Lejlighed til at bevise Dem, at hvis hans Naboskab er besværligt, er det meget imod hans Ønske og Villie. Han har uafvidende trængt sig ind paa Beaulieus Jorder ved at føre Jærnbanelinien over dem. De maa imidlertid være overbevist om, at han beklager det og er rede til at holde Dem skadesløs. Grænseskellet mellem to Naboer er undertiden noget ubestemt,« tilføjede han smilende, »det har De nu selv erfaret. Døm derfor ikke Hr. Derblay uden

at kende ham. De vil maaske ellers senere komme til at fortryde Deres strænge Dom.»

»De er uden Tvivl en Ven af Fabrikanten?« sagde Marquien, idet han atter betragtede den Bluseklædte skarpt, »maaske en af hans Funktionærer? De forsvarer ham med en saadan Varme — —«

»Det er ganske naturligt, Hr. Marquis.«

Og idet han pludselig forandrede Samtalen, tilføjede han:

»Men De synes ikke at have været videre heldig hverken paa Beaulieus eller Avesnes' Enemærker. Hr. Derblay er imidlertid stolt af sin gode Jagt, og det vilde gøre ham ondt, hvis De skulde sige, at De var gaaet herfra uden at medbringe noget. Vær saa venlig at tage denne Hare, som De sendte mig lige i Armene, tilligemed disse fire Agerhøns.«

»Det kan jeg virkelig ikke tage imod. Jeg forsikrer Dem, det er mig umuligt — — —«

»Med Fare for at mishage Dem staar jeg alligevel fast ved mit Tilbud. Jeg lægger Vildtet her paa Grøstekanten. Det staar Dem da frit for at tage det eller at lade det ligge; men i sidste Fald vil det rigtignok kun blive til Fordel for Mikkels Ræv. Jeg har nu den Ære at anbefale mig, Hr. Marquis.«

Og idet han atter gik ind i den store Skov, fjærnedes han sig hurtigt.

»Min Herre, min Herre!« raabte Marquien efter ham. Men Jægeren var allerede ude af Syne.

»Det var da et mærkeligt Æventyr,« mumlede den unge Mand, »hvad skal jeg nu gøre?«

En uventet Tildragelse gjorde Ende paa hans Tøven. Hunden var gaaet hen til Grøstekanten, og idet den forsigtig tog en Agerhøne i Munden, slæbte den den hen til sin Herre. Denne gav sig til at le og klappede Hunden:

»Du vil nok ikke have, at vi skal komme hjem med en lang Næse?«

Saa bestemte han sig sig til at putte Haren og de fire Agerhøns i sin Taske og gik hjemad med lidt tungere Skridt paa Grund af det vægtige Bytte, han bar paa.

Slottet Beaulieu er bygget i Ludvig den Sekstendes Stil med en Hovedfløj og to Sidefløje. Det er bygget af hvide og røde Sten, og fra Sidefløjenes spidse Tage rager store, karakteristiske Skorstene højt i Vejret. En Trappe paa otte Trin til hver Side, der er bygget over en kølig Stengrotte, i hvis Baggrund en lille Kilde sprudler frem, fører ned til en bred Terrasse, som løber foran Slottet, og som nu i Efteraarstiden frembyder et henrivende Spadserested. Udsigten herfra er glimrende. Slottet er beliggende paa en Høj lige overfor Vinbjærgene og Pont-Avesnes' Stenbrud og er omgivet af en Park paa en fyrretyve Tønder Land, som strækker sig jævnt skraalende ned mod Dalen. Hr. Derblays Fabrik virker vel nok en Smule forstyrrende i Landskabet, men til Trods derfor er Stedet alligevel et af de skønneste, man kan tænke sig.

Slottet har imidlertid staaet tomt i mange Aar. Marquis de Beaulieu, den unge Jægers Fader, var i 1845 i en Alder af 20 Aar bleven Herre over en meget stor Formue og havde begyndt at føre et ødselt Liv i Paris. Dog kom han hvert Aar 3 Maaneder til Beaulieu i Jagttiden. Da var det gyldne Dage for Egnens Aristokrati, og Beboerne berigede sig for hele Vinteren ved Slotsherrens overdaadige Ødselhed.

Da Revolutionen brød ud i 1848, besluttede Pont-Avesnes Arbejderbefolkning, ophidsede af deres Føreres socialistiske Bravader, at belønne deres Herres Gavnildhed ved at plyndre Slottet.

Bevæbnede med Bøsser, Leer og Forke og med den røde Fane i Spidsen gik de op til Beaulieu, skraalende Marsellaisen, sprængte Gitterporten, som Portneren nægtede at aabne, og efter at være kommen ind i Slottet gav de sig til at plyndre og sønder slog alt, hvad de ikke

gav de sig til at plyndre det og sønderslog alt, hvad de ikke kunde tage med sig. Flokken fandt omsider Vej til Kælderen, og nu gik det ud over Marquiens kostbare Vine. Drukkenskabem gjorde dem endnu mere rasende.

Som vilde Dyr styrtede de sig over Drivhusene, traadte Blomsterne ned, knuste Vaserne o. s. v.

Saa vendte de tilbage til Byen, idet de skraalende fortsatte deres revolutionære Udskejelser til langt ud paa Natten. Den følgende Morgen kom en Afdeling Gendarmen til Pont-Avesnes, og Ordenen blev uden Vanskelighed genoprettet.

Da Marquien hørte om disse Udskejelser, gav han sig først til at le. Efter at han havde overvældet Befolkningen i Pont-Avesnes med sine Velgærninger, fandt han det ganske i sin Orden, at de til Gengæld gjorde ham al den Fortræd, de kunde. Men da han senere blev rigtig klar over Ødelæggelsernes Omfang, erklærede han højtideligt, at han som Hævn for denne revolutionære Spøg aldrig mere vilde sætte sine Fødder i Beaulieu.

Byen, som denne Erklæring bragte en Forringelse af 20,000 Francs i aarlig Indtægt, forsøgte først at gøre Tilnærmelser gennem Borgmesteren, dernæst at rette en med mange Underskrifter forsynet Adresse til ham; men alt var forgæves. Marquien kunde ikke tilgive dem deres revolutionære Udskejelser, og Slottet Beaulieu stod stadig aflukket.

I Virkeligheden var det nok saa meget Paris' Tiltrækning, som lod Marquiens Beslutning staa saa urokkelig fast. Klubben, Theatrene, Sporten og de smaa Pariserinder holdt ham sikrere borte fra Beaulieu end hans Nag til Bønderne derude.

Efter at have tilbragt en Del Aar paa denne bevægede Maade følte Marquien sig træt af sine Daarskaber, og i et Anfald af Fornuft gik han hen og giftede sig.

Hans unge Kone, der var Datter af Hertugen af Bligny, havde et kærligt og blidt Sind. Hun tilbad

Marquien og lukkede Øjnene for hans Svagheder. Han var en af disse godmodige Ødelande, for hvem Fornøjelser er en Livsbetingelse, og som altid har Haanden og Hjertet aabne, ude af Stand til at modstaa en Kvindes Ønsker, men parat til at lade hende dø af Sorg for bagefter bittert at begræde hende. Naar Marquisen Dagen efter en af hans store Dumheder skændte moderligt paa ham, kysse le han med Taarer i Øjnene hendes Hænder og sagde: »Du er en Helgen!«

Men Dagen efter begynte han forfra.

Deres Hvedebrødsdage varede 3 Aar. Det var længe for en Mand som Marquien. I deres Ægteskab havde de to Børn, en Søn og en Datter. Otto og Klara voksede op, opdragne af Moderen, Stamherren strængt, for at han skulde blive et alvorligt og nyttigt Menneske, den lille Pige blødgjort, for at hun en Gang kunde blive til Glæde for den Mand, hun kastede sin Kærlighed paa. Men Skæbnen kan undertiden være mærkelig ironisk, og det var netop Tilfældet her. Sønnen var Moderens udtrykte Billede, blid, munter og karaktersvag, medens den lille Pige havde arvet Faderens bydende og hæftige Karakter. Opdragelsen kan afslibe Naturen, men den forandrer den ikke.

Da de voksede op, blev Otto den elskværdige unge Mand, han havde givet Løfte om, og Klara blev en prægtig, men stolt ung Pige, som i høj Grad var sig sin Stand og Stilling bevidst.

Imidlertid fik de snart en Legekammerat, som Sorgen og Ulykken førte til dem. Hertugen af Bligny, en Broder til Marquisen af Beaulieu, der meget tidlig var bleven Enkemand og havde en Søn, kom ynkeligt af Dage paa Væddeløbsbanen, hvor en Hest styrtede med ham. Denne Vovehals, der døde som Jockey, efterlod sig meget lidt Formue. Hans Søn, Gaston, kom lige fra Begravelsen til sin Tante Marpuisen, og der blev han.

Tanten opdrog ham som sit eget Barn sammen med

Otto og Klara, og skønt han kun var nogle Aar ældre end de, bar han allerede sin forfinede Slægts Racemærke. Faderens forlystelsessyge Liv havde ikke levnet ham synderlig Tid til Sønnens Opdragelse. Snart havde han været overladt til Tjenerskabet, der indviede ham i Køkkenregionernes Intriger, og snart havde Faderen taget ham med ud paa sine forskellige Æventyr, saa dette Barns Uskylighed var virkelig bleven sat paa en haard Prøve.

Da han kom til Beaulieu, var han sygelig baade i aandelig og legemlig Henseende, men i Familielivets rene Luft genvandt han snart hele Ungdommens Friskhed. Da han nitten Aar gammel var færdig med sine Studier, saa han ud til at være en i alle Henseender god og lovende ung Mand.

Det var paa dette Tidspunkt, at han opdagede, at hans Kusine Klara, der var fire Aar yngre end han, ikke længere var en lille Pige.

Der var foregaaet en pludselig Forandring med hende. Den uanselige Puppe var bleven en smuk Sommerfugl, der udfoldede sig pludselig i hele sin glimrende Pragt. Hendes sorte Øjne lyste med en straalende Glans, og hendes slanke Figur var ualmindelig elegant. Gaston elskede hende lidenskabeligt. Det slog ned som et Lyn i ham, og i to Aar bevarede han sin Hemmelighed i sit Hjærte.

Saa indtraf der en Ulykke, som var Skyld i, at han røbede den. I Smærtens Øjeblik er det vanskeligt at skjule sine Følelser. Marquis de Beaulieu døde pludselig. Denne Levemand gled ganske stille ud af Livet. Han var ikke syg, men han hørte kun op at leve. Man fandt ham som Lig paa Gulvet i hans Arbejdsværelse, hvor han havde været beskæftiget med at gennemblade Aktstykkerne til en Proces, som han førte mod nogle Slægtninge i England, og Døden havde overrasket ham midt i dette Arbejde.

Lægerne erklærede, at Marquien var død som Følge

af et Hjærteslag. Men Klubvennerne rystede paa Hovedet og var indbyrdes enige om, at den fortræffelige Beaulieu var endt ligesom Morny, ødelagt af det vilde Liv, han havde ført; og det er sikkert, at man ikke ustraffet fører et Liv som Marquiens i fem og tyve Aar.

De mere betænksomme paastod, at det var den Meddelelse, som denne uforbederlige Ødeland havde modtaget gennem sin Forretningsfører, at hans Kapital var opbrugt til sidste Skilling, der lige saa sikkert havde dræbt ham, som om han havde faaet en Kugle i Hjærtet.

Marquiens Familie beskæftigede sig ikke med at udfinde Grunden til denne pludselige Død. De tænkte kun paa at begræde ham. Hr. de Beaulieu var elsket og agtet, som om han havde været et Mønster paa en Ægtemand og Fader.

Marquisen gav ham, som hun trods alle hans Fejl havde elsket og nu inderlig savnede, en fyrstelig Ligbegængelse. Otto, som nu var Marquis af Beaulieu, og hans Adoptivbroder, Hertugen af Bligny, gik bag efter Kisten, omgivne af Frankrigs ældste Adel. Da de om Aftenen vendte tilbage til det stille Sørgehus, vendtede Marquisen og Klara paa dem for at takke dem for den sorgelige Pligt, de havde opfyldt. Derpaa trak Marquisen sig tilbage til sit Værelse med sin Søn for at tale med ham om Fremtiden, og Gaston og Klara gik ud i Haven sammen.

Mørket rugede allerede inde mellem de store Træer. Det var en smuk Sommeraften, og Luften var opfyldt af Blomsterduft.

De to Unge gik langsomt, uden at tale, rundt om Græsplænen, begge optagne af deres egne Tanker. Som ved en stiltiende Overenskomst standsede de ved en Stenbænk og satte sig ned. Et Springvand plaskede i Mar-morbassinet ved deres Fodder, og dets sagte Rislen smæltede mærkelig melodisk sammen med deres Drømme. Gaston brød pludselig Tavsheden og talte hurtigt som En,

der alt for længe har tiet, og tolkede for Klara den dybe Smærte, som han følte ved at have mistet den Mand, der havde været ham i Faders Sted. Han talte med en Bevægethed, som det var ham umuligt at bekæmpe. Hans Nerver var jo ogsaa blevet stærkt rystede den Dag, Øjeblikkets knugende Smærte overvældede ham, og ude af Stand til at holde Taarerne tilbage brød han ud i en lidenskabelig Hulken og lod Hovedet synke ned paa Klaras Bryst.

»Aldrig vil jeg glemme, hvad din Familie har været for mig,« udbrød han omsider. »Hvad der end sker, vil Du altid finde mig ved din Side. Jeg elsker Dig af hele min Sjæl!« Han gentog atter og atter: »Jeg elsker Dig, jeg elsker Dig!«

Klara løftede blidt Gastons Hoved op, og rødmende, men næsten skamfuld over hans Voldsomhed, sendte hun ham et kærligt Smil.

»Jeg elsker ogsaa Dig,« svarede hun roligt og mildt.

»Klara!« raabte Gaston stærkt bevæget.

Den unge Pige lagde sin Haand paa hans Mund og trykkede et let Kys paa hans Pande; saa rejste de sig langsomt og begyndte igen deres Vandring omkring Plænen med hinanden under Armen uden at tale.

Kort Tid efter begyndte Otto at studere Jura, og Gaston traadte ind i Udenrigsministeriet. Den republikanske Regering søgte den Gang at knytte Aristokratiets store Navne til sig for at berolige Europa, der med Ængstelse saa Demokratiet sejre. Den unge Hertug var bleven knyttet til Decazes Ministerium, og en glimrende diplomatisk Fremtid syntes at vente ham.

Han var meget søgt i Selskabslivet, hvor han gjorde stor Opsigt paa Grund af sin elegante Optræden, sit smukke Ansigt og sit enestaaende Konversationstalent. Mødrene med Døtre efterstræbte ham ivrigt, men uden Resultat. Han havde ingen Tanke for andre unge Piger end Klara, og hans bedste Aftener var de, han tilbragte i sin

Tantes Dagligstue, hvor hans Kusine Klara sad med bøjet Hoved og broderede. Lyset fik de viltre Krøller, der krusede sig om hendes Nakke, til at glimre som Guld. Og Gaston sad ganske stille og slugte med Øjnene dette Guldhaar, som han gjerne vilde have bedækket med Kys. Kl. 10 plejede han at tage Afsked med Marquisen, trykkede broderligt Klaras Haand og gik som oftest derfra paa Bal, hvor han dansede til den lyse Morgen.

Sommeren tilbragte de i Normandiet, hvor Marquisen havde en Ejendom; thi da hun trofast delte sin Mands Uvilje mod Befolkningen i Beaulieu, var hun endnu ikke at formaa til at vende tilbage til dette Sted. Der var Gaston fuldstændig lykkelig; han fo'r til Hest gennem Skovene sammen med Otto og Klara, beruset af sin Kærlighed og den rene, friske Luft, medens Marquisen gennemsøgte Familiearkiverne for at finde nye Dokumenter vedrørende den engelske Proses.

Det drejede sig om en betydelig Sum, der var testamenteret Marquis de Beaulieu. De engelske Slægtninge gjorde ham Arven stridig, og de to Partiers Advokater faldt over Sagen som Rotter over en gammel Ost og berigede sig efter Evne paa Parternes Bekostning, idet de trak Sagen i Langdrag. Processen, som Marquis de Beaulieu nærmest havde begyndt paa af Egensindighed, fortsatte Marquisen af pekuniære Grunde, da hendes Formue var bleven alvorlig medtagen paa Grund af hendes Mands Daarskaber. Renterne af hendes nuværende Formue var næppe nok i Stand til at dække de Udgifter, hendes Husholdning førte med sig.

Marquisen gav sig derfor til at føre Sagen videre, skønt hun nærede Afsky for alle Retssager. Ved sit Studium af Processens Akter og ved sin stadige Omgang med Rettens Mænd havde hun efterhaanden sat sig temmelig godt ind i Sagerne.

Hun troede sikkert paa Sagens heldige Udfald. Hendes Venner bestyrkede hende i denne Tro, og man

antog almindelig, at Klara vilde bringe den, som fandt Naade for hendes Øjne, to Millioner i Medgift. Hun havde allerede haft flere glimrende Tilbud, men havde afslaaet dem alle. Marquisen blev urolig derover og spurgte Datteren om Grunden, hvortil Klara rolig svarede, at hun var forlovet med Hertugen af Bligny.

Fru de Beaulieu var kun halvvejs tilfreds med denne Forlovelse. Ikke alene havde hun sine egne Meninger om Ægteskab mellem Fætter og Kusine, men hun havde ogsaa et mærkelig skarpt Blik for Gastons sande Karakter og Væsen. Hun saa, at han var letsindig, hæftig og ustadig, i Stand til at elske lidenskabeligt, men ikke trofast. Hun forsøgte imidlertid ikke at indvirke paa sin Datter, da hun kendte Klaras mærkværdig bestemte Karakter og vidste, at intet kunde faa hende til at bryde en Forbindelse, som hun frivillig havde indgaaet. Desuden følte Marquisen sig paa Bunden af sit Hjærte smigret over en Forbindelse, der atter bragte det smukke Navn de Bligny, som hun ved sit Ægteskab havde opgivet, ind i hendes Familie. Hun forandrede derfor ikke sin Opførsel mod Gaston, men vedblev at betragte ham som sin virkelige Søn.

Imidlertid blev Hertugen udnævnt til Sekretær ved Gesandtskabet i St. Petersborg, og det blev besluttet, at Brylluppet skulde finde Sted første Gang, den unge Diplomat fik Orlov.

Allerede efter seks Maaneders Forløb kom Gaston til Paris, men kun for otte Dage. Han var udsendt i en speciel Mission, som Gesandten ikke havde villet betro til Papiret.

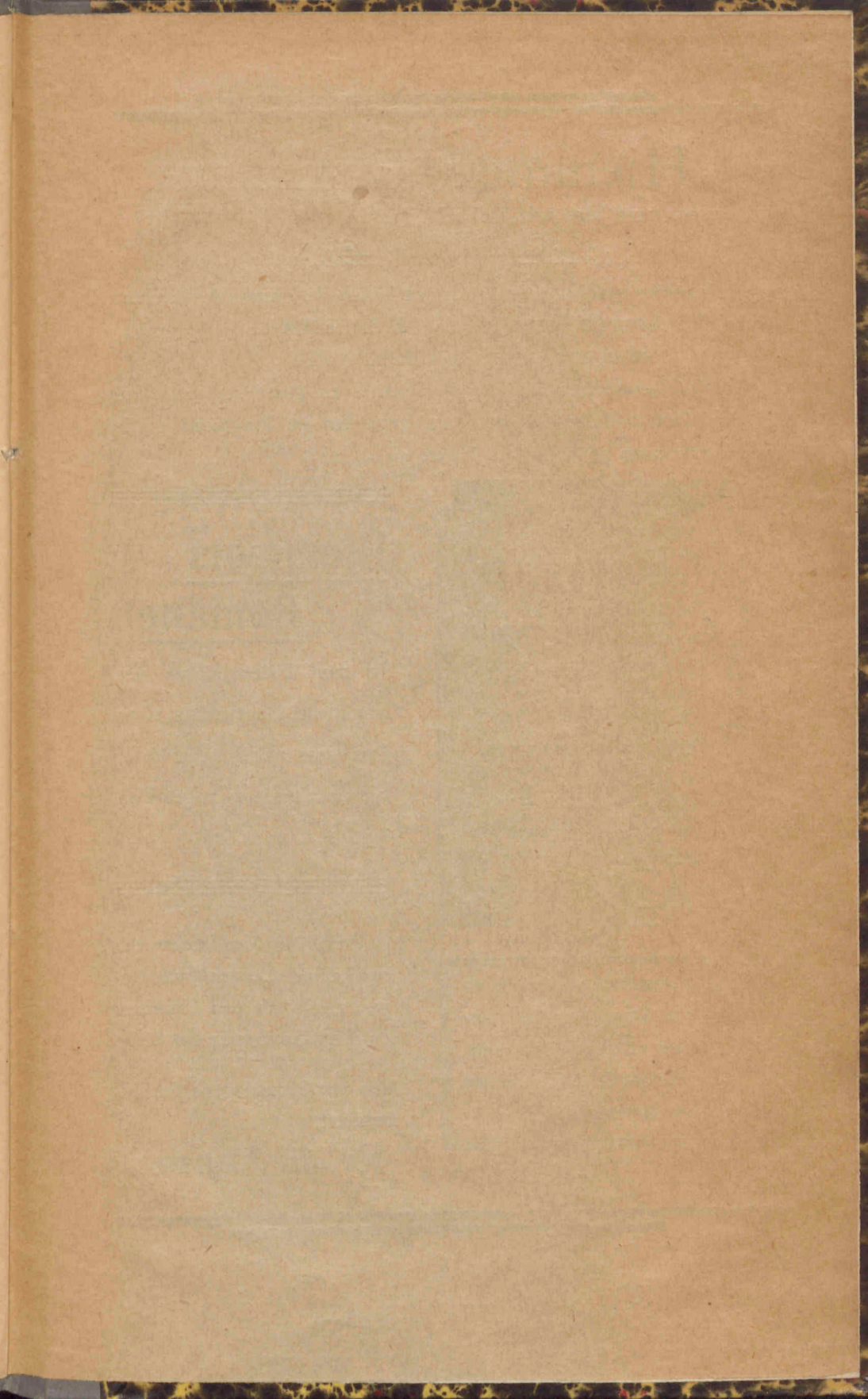
Er det muligt at holde Bryllup i Løbet af otte Dage? Det var ikke en Gang tilstrækkeligt til Lysningen af Ægteskabet. — Den unge Hertug var kærlig mod Klara, men der var dog en lille Forandring at mærke i hans Forhold til hende. Hans Kærlighed var ikke længere saa blind som tidligere.

I St. Petersburg deltog Gaston stærkt i det russiske Selskabsliv, der er det mest demoraliserende i hele Verden. Han tilegnede sig der nogle meget ejendommelige Begreber om Kærligheden. Selv Udtrykket i hans Ansigt blev forandret. Hans Træk var blevet haarde og blaserede. Men Klara saa ikke eller vilde ikke se disse Forandringer. Hun havde skænket Gaston sin uforanderlige Kærlighed, troede fuldt ud paa ham og ventede. Hans Breve, der i Begyndelsen havde været hyppige, blev efterhaanden sjældnere, men de indeholdt altid lidenskabelige Forsikringer og tolkede, hvor ubeskriveligt han led ved deres Adskillelse. Men han talte ikke mere om at komme tilbage. Paa den Maade var to Aar forløbne siden hans Afrejse fra Paris.

I disse to Vintre havde Fru de Beaulieu efter sin Datters Anmodning lukket sine Saloner. Den unge Pige vilde leve tilbagetrukket for at være i Fred for de Tilbedere, der uden at tabe Modet stadig omsværmede hende. Otto fortsatte sine juridiske Studeringer, og Marquisen fordybede sig mere og mere i den uendelige Proces.

Da Foraaret kom, fik Klara det Indfald at ville besøge Godset Beaulieu, som havde været banlyst, medens hendes Fader levede. Marquisen kunde ikke modstaa sin Datters Bøn, og da hun ogsaa mente, at denne Adspredelse kunde være gavnlig for hende, samtykkede hun deri.

Saaledes gik det til, at den unge Marquis, der lige havde taget sin Eksamen, hin smukke Oktoberdag befandt sig i Hr. Derblays Skove med sin Jagthund og sin Bøsse.

„Hjemmets Romaner“

udkommer hver Uge i et Dobbelthefte til

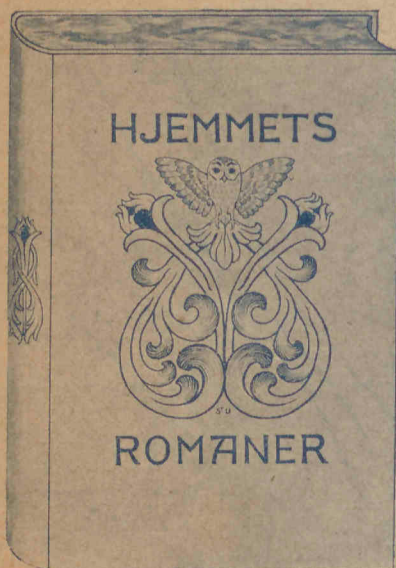
10 Øre

og indeholder stadig to Romaner, for Tiden de glimrende Værker:

EUGENE SUE: »PARIS' MYSTERIER«.

GEORGES OHNET: »FABRIKANTEN«.

Ved Leveringen af det 50. Hefte gives gratis et Pragtbind til den først afsluttede Roman og fremdeles et Pragtbind gratis ved Leveringen af hvert 50. Hefte.

Agenten forhører om et
Par Dage, om De øns-
ker at tegne Dem som
Abonnent. Heftet bedes
venligst opbevaret.

Hjemmets Romaner

vil med Tiden afgive den
smukkeste Bogsamling, til en
Pris, som aldrig tidligere er
blevet tilbudt af noget For-
lag.

Enhver Meddelelse om
mangelfuld Levering modta-
ges med Tak paa Kontoret

Enghaveplads 34
aabent 11—12 og 3—5.

hos vor Hovedagent for Kø-
benhavn

Mr. H. Hansen.

